

Sygn. akt I UK 246/04

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania E. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o rentę z tytułu choroby zawodowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie E. S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. o rentę z tytułu choroby zawodowej wyrokiem z 27 kwietnia 2004 r. oddalił apelację ubezpieczonego.

W kasacji wnioskodawca zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 18 ustawy wypadkowej, polegające na przyjęciu, że ubezpieczony wskutek choroby zawodowej nie jest obecnie niezdolny do pracy, nawet w stopniu częściowym, a także naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., przez odesłanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do opinii biegłej oraz niedokonanie merytorycznej oceny

„ustaleń faktycznych o niewystępowaniu wskutek choroby zawodowej w aktualnym stanie zdrowia niezdolności do pracy ubezpieczonego”, poczynionych przez biegłego, których dokonanie należało do sądu pierwszej instancji, a nie do biegłej.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania skarżący powołał oczywiste naruszenie prawa, poprzez oczywisty błąd w subsumcji art. 18 ustawy wypadkowej do ustalonego stanu faktycznego. Dalej stwierdził, że Sąd Apelacyjny uznał, że powód nie jest niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej z pominięciem opinii biegłego sądowego oraz opinii Kliniki Dermatologii Śląskiej Akademii Medycznej, wydanych do sprawy Sądu Rejonowego w D. o sygn. akt IV P .../95.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie można w zaskarżonym wyroku dopatrzeć się błędu „w subsumcji przepisu art. 18 ustawy wypadkowej do ustalonego stanu faktycznego”. Po pierwsze, subsumcji podlegają fakty do przepisu, a nie przepis do faktów. Po drugie, pomijając tę pomyłkę i przyjmując, że intencją pełnomocniczki było podniesienie błędu w subsumcji ustalonego stanu faktycznego do wymienionego przepisu, to jest to również nietrafne. W dalszym ciągu wyводу Autorka kasacji kwestionuje bowiem w istocie ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji, formułując zarzuty dotyczące postępowania dowodowego, co nie ma żadnego związku z subsumcją. Jednocześnie nie wskazuje ona przepisów odnoszących się do postępowania dowodowego, które jej zdaniem zostały naruszone. Uniemożliwia to ocenę przez Sąd Najwyższy twierdzenia, że zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo. Nie można zatem podzielić przekonania skarżącego, że przyjęcie kasacji do rozpoznania jest uzasadnione przez „oczywiste naruszenie prawa”.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 k.p.c. i art. 393⁷ § 1 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania.